

FREDAGSKLUBBEN

Sofia Lundberg
Alyson Richman
M.J. Rose

Fredagsklubben

Översättning Cristina Mansicka

FORUM

Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se

Copyright © Sofia Lundberg, Melisse Shapiro
& Alyson Richman 2022

Omslag: Lisa Benk

Omslagsfoton: Dahllöf

Reproduktion: KvinnSam, Göteborgs universitetsbibliotek

Tryckt hos ScandBook, EU 2022

ISBN 978-91-37-50270-0

Ett lyckspel är livet, om människan inte tjänar sanningen.

– Hilma af Klint

Prolog

Oktober 1933, Munsö, Sverige

Anna förde det sista brevet mot lågan och såg på när det sköra papperet rullades ihop och löstes upp, och orden blev till aska. Hon hade ägnat de senaste timmarna åt att läsa varje brev, återuppleva varenda detalj, vartenda ögonblick som skrivits ner. Allt eftersom deras böljande korrespondens dragit henne bakåt i tiden, hade hon känt tyngden i sin nu gamla kropp sjunka undan och ålderdomens värk och smärta försvinna då hjärtat på nytt fylldes av minnena av hennes ungdomstid med Hilma.

Trots att bådas hår nu var vitt och ansiktena rynkiga hade de kvar de distinkta auror de haft sedan ungdomen. Hilma utstrålade en påtaglig fysisk styrka, medan Anna föreföll mer eterisk, som andetaget eller vattnet – en färg man inte riktigt kunde urskilja men ändå känna runt omkring sig. År av bräcklig hälsa och astmabesvär hade fått henne att avstå från all fysisk ansträngning, men sinnet och anden var lika orubbliga som hennes väninnas; de fungerade bara på ett annat sätt.

Så sent som samma eftermiddag hade Hilma instruerat Anna att bränna deras gamla brev, medan hon själv fortsatte att packa ihop målningarna i trälårar, där hon också lade ner alla skissböcker och anteckningsböcker från Fredagsklubbens möten flera årtionden tidigare.

Stället på Munsö var stort nog att hysa allt, enligt Hilmas önskemål. Anna hade låtit bygga det på mark hon arrenderat av en familj som stod hennes egen nära, och därmed sett till att hennes vän fick utrymme och stabila förhållanden för att kunna måla utan bekymmer. Anna hade konstruerat en ateljé med högt i tak och stora fönster, skapat ett konstnärligt valv som sedan fyllts av gigantiska dukar med färgstarka konstellationer av ljusfenomen och stjärnor. Det var som om hennes vän klättrat upp till skyn på en stege, dragit ner alla mysterier och målat dem i ett kalejdoskop av färger så att andra skulle få ett titthål till himlen.

Fastigheten vid Mälaren hade alltid varit en tillflykt för både Hilma och Anna. Höstvindarna hade svept in, fått löven att virvla ner från björkarna och ekarna, och luften att dofta tallbarr och enbär. Om sommaren hade ängarna lyst av röd vallmo, blåklocka och prästkrage. Båda två hade alltid hämtat näring ur naturen, ur årstidernas växlingar och landskapets magiska förmåga att övergå från frodigt grönt till snö vitt.

Månaden före hade Anna avgett ett personligt löfte att njuta så mycket hon kunde av naturens skönhet. Ålderdomens skröplighet hade fått fäste i hennes kropp, och hon var osäker på hur många fler resor till ön som återstod för henne. Tiden runt midsommar erbjöd inte mycket mörker, och Hilma, som aldrig noterade tiden på golvuret, brukade jobba till efter midnatt eftersom himlen först då började mörkna. Så varje morgon gick Anna ut på en tidig promenad medan hennes vän sov under några korta timmar.

Ön välkomnade Anna när den vaknade ur sin korta nattslummer. Bina surrade i morgonljuset, fjärilarna fladdrade och koltrastar och fiskmåsar fyllde luften med sång. När Anna närmade sig vattenbrynet tog hon av sig sandalerna och lät dem ligga kvar i gräset. Sedan drog hon upp sin långa kjol till knäna och började sakta vada ut i vattnet. Hon njöt av kylan mot huden. De här dagliga ritualerna gav henne förnyade krafter

och fick henne att känna sig som en ung flicka igen, trots att hon var instängd i en kropp som nu var nästan sjuttiofyra år gammal.

Hon hade alltid älskat vattnet, eftersom det kändes som en naturlig förlängning av hennes ande. Det kanske var därför som hennes vänskap med Hilma överlevt så länge. Om Anna var vatten, var hennes vän eld. Men hon hade med tiden lärt sig att mildra sin väns temperament, ofta på bekostnad av sina egna känslor, eftersom hon mer än något annat ville att Hilma skulle fortsätta skapa.

De senaste veckorna med Hilma hade varit särdeles intensiva och fyllda av utmaningar. Hilmas arbete hade alltid slukat all hennes koncentration, och hon hade inte tid med sådant som lunchraster eller promenader för att plocka smultron, trots Annas vädjanden.

Året innan, när hennes sjuttioårsdag närmat sig, hade Hilma fattat beslutet att alla hennes tolvhundra målningar och hundratjugofem anteckningsböcker skulle förseglas och stuvas undan för kommande generationer, och inte öppnas förrän tjugo år efter hennes död. Anteckningsböckerna innehöll beskrivningar av så mycket liv, så många visioner. De var inte skrivna enbart av Hilma, utan också av de andra kvinnorna i den spiritualistiska och konstnärliga grupp som hon och Anna gått med i för nästan fyrtio år sedan, som de ömsint kallade ”De fem”.

Efter studierna på Konstakademien i Stockholm hade Hilma och Anna ägnat flera år åt att vidga sina konstnärliga ramar bortom enkla landskapsmålningar och porträtt. En önskan om att uppnå mer än vad kamraterna i skolan strävade efter var utmärkande för dem båda. Deras vänskap hade trots allt byggts på ett ömsesidigt förakt för det konventionella. Anna hade tur eftersom hennes mor, som blivit änka, aldrig pressat henne att gifta sig utan i stället uppmuntrat henne och hennes syster att gå sina egna vägar. Och Hilma hade varit så egensinnig. Ingen,

inte ens hennes höga sjöofficer till far, kunde få henne att vika från det hon såg som sitt sanna kall: konsten.

Och vilken lycka de båda upplevde när de anslöt sig till de andra – Cornelia, Mathilda och Sigrid. Precis som Hilma och Anna var dessa tre kvinnor uppfyllda av en nyfikenhet och en önskan om att överskrida de vardagliga begränsningarna för existensen.

I fyrtio år upprätthöll kvinnorna sin vänskap, och Anna hade fortfarande svårt att tro att hon och Hilma var de enda kvarvarande medlemmarna av deras speciella klubb. Mathilda, Cornelia och Sigrid var nu alla döda. Vissa dagar när de öppnade ateljéns fönster tycktes den friska sjöluften bära med sig anden hos någon av de andra tre. Sidorna i Hilmas dagböcker kunde prassla, eller en målning välta omkull. Bara häromdagen var det en vit duva som kurat ihop sig utanför medan Hilma jobbade, och Anna hade studerat den ingående. ”Jag tror att Cornelia har kommit för att hälsa på oss i dag”, förkunnade hon innan hon tittade bort mot sin vän som sakta och metodiskt höll på att packa ihop alla saker. Men hon berättade aldrig för Hilma när hon kände Mathildas närvaro. Det var alltid när molnen hopade sig på himlen och mössen kilade fram och tillbaka under golvplankorna, en ovälkommen rytm som störde deras frid.

Men den här kvällen var det bara de två i ateljén. Hilma och hon var nästan klara med de sista förberedelserna. När hon hade spikat igen den näst sista lådan hade Hilma tittat upp och betraktat Anna intensivt medan ett leende långsamt tagit form. Hennes vita hår hade plötsligt blivit gyllene inför ögonen på Anna, och de isblå ögonen fylldes av liv. Som när de vita fälten inramades av svarta linjer i en färgläggningsbok plötsligt lystes av färg, strålade hennes vän av ny kraft och beslutsamhet.

”Jag är nästan klar, Anna. Gå och gör färdigt breven, och dagböckerna också.”

Anna var tyst en stund. ”Det är hela våra liv, Hilma. Så

enkelt är det inte.” Hon tittade ner på händerna – lite aska hade fastnat på hennes fingrar. En del av henne ville aldrig tvätta bort de mörka fläckarna.

”Jag vill bli bedömd utifrån mina verk och inget annat”, svarade Hilma bestämt.

Det fanns en tid då Anna kanske hade kunnat få sin vän att ändra sig, eller åtminstone inleda ett samtal där hon haft möjlighet att påverka. Men den tiden var sedan länge förbi. Det gick inte att diskutera med Hilma nu. Det förflutna låg bakom dem, och Anna förstod att hon måste foga sig efter Hilmas vision, föreställa sig en framtid då målningarna och anteckningsböckerna i lådorna en dag skulle få tala för sig själva.

Anna gjorde som hon var tillsagd. Hon stod vid det lilla bålet, tänt på torra kvistar som hon samlat ihop i trädgården. Så tog hon det sista brevet och läste det långsamt, fast den här gången högt för sig själv. Hon artikulerade vartenda ord som en välsignelse hon ville innesluta i sitt hjärta för alltid.

Hon förde det till lågan, och bokstav efter bokstav gick upp i en plym av rök.

Sedan öppnade hon en av Hilmas dagböcker med läderpärm, och ett ensamt fotografi gled ut. Det porträtterade inte enbart Anna och Hilma, utan alla fem kvinnorna tillsammans. Hon höll det ovanför elden. Hennes vänners ansikten strålade när papperet mjuknade och böjde sig av hettan. Hon insåg att hon aldrig skulle kunna bränna det, trots Hilmas önskemål. I stället stack Anna ner det i sin förklädesficka, och lade sedan de återstående dagböckerna överst på glöden.

När allt brunnit ner till aska böjde hon sig ner och öste upp lite av det mörka pulvret i ett kuvert som hon tog med för att ge Hilma.

”Här”, sa hon tyst. ”Stoppa ner det på något bra ställe, så att det kan vila bland alla de andra heliga föremålen.”

Hilma tog emot kuvertet och stoppade ner det i den sista

lådan. Anna vände sig bort, just som Hilma hamrade in den sista spiken i locket.

Tillsammans gick de ut ur ateljén. Hilma stängde de stora dörrarna och drog en kedja genom handtagen, låste det med ett hänglås, och räckte sedan en öppen hand mot Anna.

”Kom, min gamla vän.” Hon lockade, och Anna kände sina långa fingrar dras in i Hilmas hand. Värmen från hennes hud fortplantade sig genom kroppen, som en välbehövlig medicin.

Under tystnad började de gå mot kyrktornet, två små figurer som stängt till om sitt förflutna. Anna lade handen på förklädesfickan, där hon bar med sig de tre andra så som hon ansåg att de rätteligen förtjänade.

Kapitel ett

EBEN

Nutid, New York

Det sägs att en utställningskurator bygger broar mellan konstnären och publiken. Som brobyggare har jag alltid försökt att inte låta mina egna begränsningar sätta sin prägel på en utställning, utan snarare låta konstnärens verk styra. Om det tyder på dålig fantasi hos mig, får jag acceptera det. Jag är en man som är alldeles för medveten om hur farlig fantasin kan vara. Däremot fascineras jag av dess kraft och har ordnat mitt liv på ett sådant sätt att jag kan studera den. Och därför borde jag så här i efterhand inte ha blivit förvånad när kraften hos en specifik konstnärs kreativitet skapade oordning i mitt liv och ändrade dess bana fullständigt.

Det började en snöig fredagskväll i Stockholm för mer än två år sedan. Jag hade gått vilse och frös, och förbannade mig själv för att jag vågat mig ut från hotellet utan att vare sig kolla upp vädret eller ta med mig en karta. Men det hade inte snöat när jag gått ut, och jag hade bara tänkt ta mig så långt som över gatan.

Grand Hôtel, denna grande dame bland Europas etablissemang, låg vid vattnet. Stockholm kallas ofta för Nordens Venedig. Först hade jag stått på esplanaden och tittat ut över de stora isflak som flöt nedströms som oregelbundna pusselbitar,

sedan hade jag plötsligt känt mig äventyrlig och börjat gå längre bort. När jag var framme vid Strömbron följde jag gångbanan över och fortsatte in i Gamla stan, som börjat byggas på sent 1200-tal.

Det kändes som om jag förflyttats bakåt i tiden och jag fortsatte att gå, charmad av de pastellfärgade husen och de smala kullerstengatorna. Det började snöa och snöfallet tilltog snabbt i styrka. Jag visste att jag borde gå tillbaka, men var inte säker på vilken väg jag skulle ta. Jag trodde att jag bara gått i en vid cirkel när jag blev medveten om en kvinna som kom emot mig.

När hon passerade under en gatlykta var det champagnefärgade håret det jag först lade märke till. Sedan var det det trekantiga ansiktet med den vassa näsan och de stora, mandelformade ögonen. Ögon som vidgades till nästan ofattbar storlek när de upptäckte mig.

Blythe Larkin gjorde ingen ansats att krama mig när hon kom fram, eller att sträcka sig fram för att skaka hand. När det slog mig, i det där förvirrade ögonblicket, att hon inte ens log, sköljde en våg av sorg över mig.

Tidigare, på konferensens invigning, hade alla pratat om hur kallt det var, till och med för Stockholm. Men Blythe hade bara en tunn kappa på sig. Det kändes som om jag borde ta av mig min tjocka rock och lägga den över hennes axlar. Men sedan påminde jag mig om att hon inte var någon jag behövde ta hand om längre. Faktum var att hon aldrig behövt tas om hand.

Jag hade inte förväntat mig att träffa henne den kvällen, men i årtal hade jag vetat att det fanns en möjlighet att jag skulle springa på henne igen. Vissa saker är oundvikliga. Chansen att två personer nära varandra i ålder som jobbar inom samma smala fält vid något tillfälle skulle närvara vid samma invigning, vernissage, biennal eller symposium, är inte precis något gåtfullt sammanträffande.

”Eben Elliot”, sa Blythe, som om mitt namn var en hel tanke.

”Fryser du inte?”

”Lite.” Hon skrattade som hon alltid gjort åt mina kommentarer gripna ur luften, och ljudet var nära att slunga mig tillbaka i minnet. ”Jag visste inte att det skulle börja snöa.”

”Inte jag heller”, sa jag.

”Vad gör du här . . .”, började jag fråga, men sedan insåg jag att jag visste svaret. ”Du är här för konferensen så klart. Fast jag såg dig inte på invigningen i dag.”

”Jag missade den. Blev försenad där hemma.”

Hemma? Jag visste inte om det fortfarande var London och insåg att det störde mig.

”Men nu är du här.” Jag lät som en idiot, men till mitt försvar ska sägas att jag inte hade träffat henne på åtta år och kände mig helt ställd.

”Det är jag.” Hon nickade. ”Jag ska hålla en föreläsning, i ämnet för min nya bok.”

Jag hade inte läst programmet. Jag skulle inte ens ha varit med på det här symposiet. ”Ja, grattis, du har redan fått två böcker publicerade, eller hur?”

Varför frågade jag som om jag inte redan visste? Båda hennes böcker fanns i butiken på museet där jag jobbade. Varje gång jag gick förbi lyste hennes namn på omslagen mot mig som om det var i blinkande neon.

”Vart är du på väg?” frågade hon och gestikulerade mot gatan.

”Jag försökte ta mig tillbaka till hotellet, men jag gick ut . . .”

”Utan karta?” avbröt hon med menande min.

Det är på samma gång irriterande, bedårande och genant när en gammal kärlek påminner en om hur lite man förändrats.

”Det verkar så.”

”Så du bor på konferenshotellet?”

Jag nickade.

”Jag också. Jag är på väg tillbaka, häng på.” Hon pekade åt

motsatt håll som jag varit på väg åt.

Med ens såg jag framför mig en gigantisk Louise Bourgeois-skulptur som nyligen gått på auktion på Sotheby's. En bronsspindel stor som ett större vardagsrum. Det var ironiskt att Blythe, som inte ens var en och sextio och synnerligen slank, påminde mig om en tre och en halv meter hög spindel. Det var för att också Blythe spann nät – lika klibbiga och tunna som dem spindlarna vävde. Hur kunde sådana små varelser göra fallor som var så mycket större och starkare än de själva?

Vi gick över ett stort torg kantat av medeltida byggnader med en frusen fontän i mitten. Snön som föll skänkte ett koboltblått sken över alltihop.

”Det ser lite ut som en Eugène Fredrik Jansson-målning.”

När jag inte svarade förklarade hon: ”Han var en svensk landskapsmålare från sent artonhundratat. Förmodligen mest känd för sina nattliga natur- och stadsmotiv som domineras av olika blå nyanser.”

”Jag är inte lika insatt som jag borde vara i svenska konstnärer”, sa jag, och tänkte att jag borde ägna lite tid åt att korrigera den saken medan jag var här.

”Vad gör du i kväll, då? Är du bara ute och promenerar?” frågade hon.

Det var uppenbarligen en fråga, men hon sa det som om hon redan visste svaret. Vilket hon förmodligen gjorde – ytterligare något hos mig som hon mindes.

När jag är på resa brukar jag oftast ägna den första dagen och kvällen åt att promenera omkring. Delvis för att få en känsla för staden. Delvis för att hantera jetlagen. Och delvis av nyfikenhet och en vilja att ta reda på om det finns någon plats i denna värld som skulle kunna kännas som hemma.

Mitt lilla hörn av Manhattan, där jag alltid har bott och numera också arbetar, är den enda plats där jag någonsin känt mig väl till mods. Varför vet jag inte riktigt. Det kan mycket väl vara för att jag är född och uppvuxen där. Blodet från min

barndoms skrubbsår har sipprat in i de där trottoarerna. Jag fick min första kyss på trappan till vårt brownstonehus. Min mammas minnesgudstjänst hölls i en synagoga bara några kvarter bort.

Men det är också möjligt att oförmågan att känna mig hemmastadd någon annanstans beror på min dåliga fantasi. Jag har alltid avundats konstnärer och författare som kan låta fantasin sväva iväg. Marc Chagall, René Magritte, Dalí. Gabriel García Márquez, Carlos Castaneda, Isabel Allende. Faktum är att jag har avundats så gott som varenda skönlitterär författare. Varenda målare, skulptör och tecknare som kan plocka upp sina verktyg och skapa en bild av världen. Jag kan det inte.

”Jag såg inte ditt namn på listan över deltagare”, sa Blythe när vi gick ut från torget och in på Köpmangatan.

Så hon hade sökt igenom listan efter mig?

”Det var inte meningen att jag skulle delta. En kollega på Guggenheim fick förhinder på grund av personliga skäl. Jag tog hennes plats.”

Ämnet för konferensen var mångfald – ett viktigt ämne för alla samlare, konsthistoriker, museichefer och kuratorer. Det rådde ingen tvekan om att konstvärlden gynnat vita män i århundraden, och det gjordes insatser för att undersöka och korrigera detta. Jag hade blivit glad över att doktor Perlstein, min chef, bett mig hoppa in i stället för Audrey Titus. Jag hade ett personligt förhållande till ämnet. Min mamma hade varit skulptör innan hon dött när jag var två år gammal. Hennes verk hade varit djärva och fräcka, och jag, liksom flera forskare jag pratat med, hade alltid trott att hon skulle ha nått ett mycket större erkännande, sitt alltför korta liv till trots, om hon varit man.

”Att vi springer på varandra nu är inte så konstigt. Vi skulle ändå ha gjort det förr eller senare”, sa hon.

Jag vred på mig och såg på henne. Hon tittade rakt fram så jag kunde inte se hennes blick, men jag gissade att hon hade

en road glimt i de mörkgröna djupen. Vi kände varandra väl. Alltför väl, kanske.

Förr om åren, när hon pratat med mig om hur universum visade oss vägen, eller att ödet hade ett finger med i något som hände, brukade jag håna henne. Det finns tillräckligt med mystik i världen som det är utan att man behöver leta efter mer, brukade jag resonera. Nu var det som om jag inte kunde låta bli, och bjöd in mer av det förflutna i nuet. ”Nix, inget Hekate-ögonblick.”

Blythe hade myntat begreppet, kopplat samman den grekiska gudinnan för häxkonster med det som jag kallade sammanträffanden, men som hon såg som händelser vägladda av ödet eller kismet. Blythe var egentligen inte religiös, trodde inte heller på häxor och trollkarlar, men hon var väldigt intresserad av det andliga och stod i kontakt med den metafysiska världen. Vi hade träffats under första terminen av doktorandutbildningen på Courtauld Institute of Art. Jag skrev min avhandling om användningen av håll i Constantin Brâncușis och Henry Moores skulpturer, och hon skrev sin om konstnärer som påstod att deras konst var vägledd av andar.

”Du sa faktiskt det där utan ironi”, sa Blythe och lät aningen överraskad.

Jag kunde förstå att hon blev häpen. Jag hade varit asjobbig när det gällde Blythes övertygelser, och hade alltid tänkt att min cynism var det som lett till att det tog slut mellan oss.

”Jag har haft tid på mig att reflektera. Det är länge sedan nu.”
Hon nickade. ”Det är det, Eben.”

Lät hon längtansfull? Nedstämd? Bara tankfull? Jag kunde inte avgöra hennes sinnesstämning. Herregud, jag visste inte ens vad jag själv kände. Vi hade varit tillsammans – oskiljaktiga och väldigt förälskade – under våra två år på Courtauld. Men så, bara en vecka före examen, hade Blythe gjort slut. Jag hade åkt hem till New York. Blythe hade stannat kvar i London. Vi hade inte träffats, eller kontaktat varandra sedan dess.

”Du sa att du inte sett mitt namn på deltagarlistan . . .”

”Är det en fråga? Du har visst inte blivit bättre på att avsluta dina meningar, eller hur, Eben?”

Jag hade en ovana att utgå ifrån att folk skulle förstå vart jag ville komma. Det berodde på min förmåga att gissa mig till vad andra skulle säga. Fast det hade jag aldrig kunnat göra med Blythe. Hon tog aldrig den väg jag förväntat mig. Hon var inte lätt att läsa av. Hon såg saker jag inte såg i målningar. Fick idéer som aldrig skulle ha slagit mig. Ingen hade någonsin överraskat mig så mycket som Blythe. Och överraskningarna hade gjort mig skakad och ur balans. Efter vår brytning försökte jag trösta mig med att jag åtminstone inte skulle behöva känna så längre.

”Så varför tittade du efter mitt namn på deltagarlistan?” frågade jag.

Hon tog ett andetag som om hon försökte bestämma sig för hur hon skulle svara. ”Jag tittar alltid efter det.”

Kanske ville hon att jag skulle fråga varför, men det var i så fall inte första gången någon av oss gjorde den andra besviken.

Vi var framme vid bron och gick över den. Vi var tysta under resten av vägen tillbaka till Grand. När vi kom fram stod två män och rökte utanför. Jag kände ingen av dem, men båda kände Blythe och hälsade hjärtligt på henne. Hon presenterade oss. Den ene var en spansk historiker från Pradomuseet, den andre en fransk journalist. De skulle gå in och ta ett glas i baren och frågade om vi ville hänga med.

Blythe tackade ja, men jag avböjde. Jag ville inte sitta i en hotellbar med två främlingar och Blythe, som var så gott som en främling för mig nu.

”Men du kanske vill göra oss sällskap i morgon?” sa fransmannen. ”Vi ska till Moderna Museet för en privat visning. Det är inget du bör missa – vi kan säkert skaffa en inbjudan åt dig.”

Moderna var ett av Europas ledande museer för modern och samtida konst. Jag hade träffat intendenten på symposiet

tidigare samma dag, och hon hade bett mig komma.

”Jag har redan fått en inbjudan, och ja, jag tänker gå.” Hade jag sagt det för att Blythe skulle veta att jag var lika mycket en del av den inre kretsen som hon och hennes vänner? Jag skämdes och hoppades att hon inte märkt det. Jag gav henne en förstulen blick och såg glimten i hennes öga. Hon hade uppfattat det. Det var klart att hon hade. Hon hade alltid retat mig för mitt löjliga behov av att bevisa min ställning.

”Perfekt”, sa fransmannen. ”Då ses vi i morgon.”

Jag sa hej då till de två männen och vände mig till Blythe.

”Ska du också till Moderna?” frågade jag.

”Ja, det vill jag inte missa”, svarade hon. Hon hade ett litet leende på läpparna, en min som plötsligt förde mig flera år tillbaka i tiden.

Om de båda männen inte hade stått där kanske jag hade sagt något mer, men med tanke på jetlagen och det märkliga i att träffa henne här och den där förbaskade blicken hon hade, valde jag att låta bli.

”Då så, det var roligt att stöta på dig. Vi ses i morgon.”

”Hej då, Eben.”

Hade hennes röst mjuknat när hon sa mitt namn? Jag var inte säker. Jag sköt henne och frågan ur tankarna och gick upp på rummet. Fast saken var den att hon inte höll sig borta från mina tankar. Jag hade antagligen inte kunnat sova alls om det inte varit för det där lilla pillret som jag sköljde ner med ett stort glas vatten.

Nästa morgon träffade jag de andra utanför hotellet där en buss väntade för att ta vår grupp till museet. På bussen letade jag efter Blythe. När bussen körde iväg utan henne kunde jag inte låtsas som om jag inte var besviken.

Vi var framme på Skeppsholmen några minuter senare, bussen stannade utanför en låg byggnad i rött tegel som en gång varit en exercissal för flottan. När jag kom in såg jag genast att